

Jako křesťané se často ocitáme v situacích, kdy jdeme takzvaně proti proudu. Ať už se jedná o nedělní dopoledne, které pro mnoho našich vrstevníků není zasvěcené mši svaté, nebo o jiný názor při diskuzích ve škole či s kamarády na téma církve, ochrany lidského života od narození, sexuality, výchovy a mnoha dalších věcí.

JÍT PROUDU

Foto: Martin Magda

PETR JANŠTA

Mnohdy se tedy ocitáme v pozici toho, který je jiný, kterému ostatní nerozumí nebo kterému se dokonce někdo za jeho postoje a přesvědčení vysmívá. Pán Ježíš nás ubezpečuje, že jsme blahoslavení, když nás někdo bude pronásledovat pro Jeho jméno. Jak ovšem obstát v těchto těžkých chvílích? Příkladem nám může být nová slovenská blahoslavená Anna Kolesárová (1928–1944). Tato šestnáctiletá dívka našla odvahu odmítnout sovětského vojáka, který chtěl, aby mu byla po vůli. Následně byla za tento čin odporu zastřelena. Jenže tento akt nevznikl jen tak z nějakého odporu, z nějaké momentální nechuti být vojákovi po vůli, z nějaké okamžité improvizace – od dětství byla rodiči vedena k životu s Bohem a byla posilována svátostmi, však také krátce před hrůzným vojákovým činem přistoupila ke svátosti smíření a přijala eucharistického Krista.

Anna Kolesárová se narodila 14. července 1928 ve vesnici Vysoká nad Uhom na východním Slovensku. Její život je příliš krátký na nějaký obsáhlý životopis. V podstatě se o Anně ví jen to, že milovala od dětství Krista, často přistupovala ke svátostem a byla oblíbená pro svou dobrotu a schopnost vcítění se do druhých. O posledních chvílích jejího života se na stránkách www.cirkev.cz píše:

„Ve středu 22. listopadu 1944 večer procházeli přes jejich vesnici vojska Rudé armády. Při prohlídce domů vešel opilý sovětský voják do místnosti, kde se schovávala šestnáctiletá Anna se svojí rodinou a dalšími lidmi. Otec požádal dceru, aby vojákovi připravila něco k jídlu. Voják však začal mladé děvče obtěžovat a naléhal na ni, aby se mu oddala. Ona ho však i navzdory jeho hrozbám, že ji zastřelí, odmítla a zvolila si raději smrt. Vytrhla se mu z ruky a utekla k ostatním schovaným lidem. Rozzlobený voják šel za ní, namířil na ni zbraň a zakřičel, ať se

rozloučí se svým otcem. Hned na to svoji hrozbu před očima jejího otce uskutečnil a vystřelil dvě rány. Anna zemřela při zvolání svatých jmen Ježíše, Marie a Josefa.

Kvůli neutichajícím bojům ve vesnici byla druhý den tajně pochována, avšak bez kněze. Pohřební obřady dodatečně vykonal místní farář 29. listopadu 1944. Po církevním

obřadě do matriky zemřelých zapsal poznámku: Hostie nejsvětější čistoty. Do farní kroniky pak dopsal, že Annu ve chvílích, kdy bez zaváhání bránila svoji čistotu, posiloval eucharistický Kristus, neboť krátce předtím přistoupila ke svátosti smíření a ke svátému přijímání.“

O Anně bychom toho příliš nevěděli nebyť skupinky studentů, kteří se dozvěděli o mučednictví Anky a začali navštěvovat její hrob s květinami. Toho si povšimli místní kněží, kteří sepsali životopis této mladičké mučednice, a po letech zkoumání mohlo celé Slovensko s hrdostí a nadšením prožít slavnost blahorečení v Košicích 1. září 2018. Kardinál Becciu, který celý slavnostní akt vedl, se během promluvy obrátil také k mladým: „Čistota si i v této době zachovává svoji přitažlivost. Anna našla poklad (čistotu), a aby ho získala, darovala svůj život Kristu. Kde je váš poklad? Kam lne vaše srdce? Hleďte každý den nejvzácnější perlu – Boha. Buďte autentičtí – každý den žijte evangelium v lehkých i těžkých situacích a zachovávejte si čisté srdce bohaté na lásku a pozornost k druhým. Nemějte strach ze sebe samých, i po pádě nám Kristus pomáhá vstát.“ A na závěr je vyzval: „Objevte nejprve Boha a vše ostatní následně přijde, také láska k čistotě.“

Blahoslavená Anna Kolesárová raději zvolila smrt, než aby byla vojákovi po vůli. Tato slovenská mučednice tímto vydala svědectví, že pokud v sobě budeme mít Boha, pokud dovolíme Bohu, aby v nás přebýval prostřednictvím modlitby, svátostí nebo také lásky k druhým, pak se s námi a v nás mohou díť zázraky.

Zdroje: www.cirkev.cz/cs/aktuality/180903nova-blahoslavena-anna-kolesarova-je-nadeji-pro-nase-rodiny
www.cirkev.cz/cs/aktuality/180903svatymi-se-nestaneme-improvizaci

OTEC BEDŘICH HORÁK

Když druhý den vyšli z Betánie, dostal hlad. Zdálky uviděl fíkovník, který měl listí. Šel tedy, zdali by na něm něco našel. Když k němu přišel, nenalezl nic jiného než listí; nebyl totiž čas fíků. Řekl mu: „Ať z tebe již navěky nikdo neví ovoce!“ (Mk 11, 12–14)

Letos bylo dlouho hodně teplé počasí, což uspíšilo dozrávání ovoce, kterého se urodilo také poměrně velké množství. To velké horko nás už dost přibližuje jižním krajům, kde jsou na ně zvyklí. Třeba v Palestině, kde také dozrávají různé druhy ovoce, které jsou ovšem poněkud jiné než u nás. I když i v našich podmínkách zkoušejí lidé, a celkem úspěšně, pěstovat ve venkovních podmínkách např. olivy nebo fíky. A právě fíkovník je strom, nad kterým se teď chceme zamyslet. Lépe řečeno nad příhodou, která se odehrála v souvislosti s Ježíšovým působením na této zemi.

Ježíš se při této události zachoval nějak divně. Chtěl si utrhnout fík, ale na stromě žádný nenašel a byl z toho rozladěný. Na tom by nebylo nic divného, kdyby v tu dobu běžně dozrávaly, ale bylo před Velikonoce (tato příhoda se stala bezprostředně po „Květné“ neděli, po slavném Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma) – tedy na přelomu března a dubna. A i když se může objevit na stromě v tuto dobu nějaký ten plod, bývá ještě značně nezralý – první úroda fíků dozrává na přelomu května a června, druhá pak koncem léta. Evangelista Marek jasně říká, že nebyl čas fíků. Proč je tedy Ježíš naštvaný a prokleje ten fíkovník a ten následně uschne? Ono se říká, že když je člověk naštvaný, tak neuvažuje.

Ale to není případ Pána Ježíše. Ježíš „využívá“ situace a provádí obrazný, prorocký čin. Jako to činili proroci Starého zákona, např. když prorok Achiáš po smrti krále Šalomouna roztrhl svůj plášť na dvanáct kusů a deset z nich dal Jarobeámovi, čímž mu předpověděl, že bude vládnout nad deseti ze dvanácti izraelských kmenů. Nebo když prorok Jeremiáš dostal od Boha příkaz vložit si na šíji provaz a jařmo na znamení toho, že král a judští obyvatelé mají přijmout poddanství babilonskému králi. Ostatně, o to

víc je jasné, že jde o prorocký čin, že Ježíš bezprostředně v krátkém časovém odstupu koná jiný symbolický úkon – vyhání prodávče a penězomence z chrámu (je to projev Ježíšova rozhorlení proti znesvěcení posvátného prostoru, ale zároveň to vyjadřuje dočasný význam jeruzalémského chrámu a poukazuje na Ježíšovo tělo jako pravý chrám, jak to uvádí evangelista Jan 2, 19–21).

Tak i prokletí fíkovníku, bez ohledu na to, zda je čas dozrávání fíků nebo ne, je symbolický čin. Fíkovník, spolu s vinicí (fíkovníky byly často vysazovány ve vinici), představu-

je Izrael. Bůh je zasadil proto, aby přinášel ovoce. Ježíš chce ukázat tímto konáním na neplodnost, a tedy i následné uschnutí, těch Izraelitů, kteří nepřijali jeho a jeho poselství.

Je zajímavé, že evangelista Lukáš (v mnoha případech je shodný s Matoušem a Markem) neuvádí Ježíšovo prokletí fíkovníku, zato předkládá podobenství o neplodném fíkovníku, které ostatní synoptikové (Matouš a Marek) nemají. V tomto podobenství majitel fíkovníku přichází po tři roky hledat na něm plody a nenachází je. Požádá vinaře, který se mu i o ten fíkovník stará, aby ho porazil, aby zbytečně nezabíral místo. Vinař tohoto majitele poprosí ještě o strpení, chce dát stromu ještě šanci tím, že ho okope a pohnojí. Podobenství ukazuje na Boží trpělivost, současně však i lhůtu, do které mají přijít plody, jinak hrozí zkáza. Za konec této lhůty můžeme považovat Ježíšovo ukřižování (prokletí fíkovníku proběhlo v týdně, kdy byl Ježíš odsouzen). Ježíš tím obrazným činem ukazuje na smutnou skutečnost jeho nepřijetí mnohými, zároveň však upozornění a výzvu do budoucna, aby jeho učedníci byli stále plodnými ve víře v něj a ve skutcích, které z této víry vyplývají. V části následující po zjištění apoštolů, že ten prokletý strom uschnul, vybízí Ježíš k víře, která je schopná i hory přenášet a která se má projevit i v modlitbě, která se vyznačuje důvěrou v její vyslyšení.

Přijde stará paní do přeplněného autobusu. Hned nato se zvedne mladý muž a říká: „Paní, pojďte si sednout místo mne.“ Ale ona se jenom usměje a povídá: „Jen sedněte, však vy se nastojíte, až budete starý.“

Ondřej Jakubec

Foto: ginetigino, diamant24 - Adobe stock